

Acció

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATVRA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer d'en Prim, 87

PREUS

Número solt. 0'15 ptes.

Trimestre . . . 2'00 »

A fora 2'50 »

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

Any III (segona època)

Granollers, 17 de Gener de 1932

Número 26

Dilluns, va acabar-se l'atac inqualificable de què venia essent objecte la nostra ciutat, per part del senyor Pere Vegué Matamoros

Per fi, gràcies a l'intervenció saludable del Excm. Senyor Governador, dilluns, va acabar-se l'atac, com hem dit, inqualificable, que venia essent objecte la ciutat per part del senyor Pere Vegué Matamoros, i els seus *pendants* Alfred Canal i Amador Garrell, suportats admirablement per l'home que va saber-se fer odiar per tots els granollerins, i que té per nom Francesc Torras.

No cal insistir gaire en detallar a petites quantitats en què consistia l'atac. Tots els qui han seguit la campanya desvergonyida d'insídies i insolents difamacions portada a cap pels homes de *La Gralla*, han pogut pla bé percatar-se'n. Únicament calia llegir l'epígrafe que deia: «La batalla contra el senyor Vegué» (cuidariem a dir, obra personal del propi Vegué), per a constatar fins on arribava l'ensanyament d'aquests homes tan patriotes, a sobre la ciutat. Una institució meritíssima com és l'Escola Municipal de 2.ª Ensenyança, han cuidat de malmetre-la, desprestigiant-la; injuriant continuament de paraula i obra durant la convivència forçada als professors i escolars; no abandonant les habitacions particulars i per tant no tenint accés al pati i als waters els escolars i els professors; i en fi, provocant totes aquelles coses, que veritablement constituïen una lesivitat als interessos comunals. Testimoni de totes aquestes coses, poden esser-ne tots els nois granollerins que amb vertader estoïcisme continuaven assistint a l'escola, mancada com estava, per l'obstrucció sistemàtica de Pere Vegué, de totes aquelles condicions higièniques i confortables necessàries i imprescindibles; i en són testimoni també els homes

del Sindicat de Contramestres «El Radium», els quals fóren provocats violentment per la distingidíssima (?) senyora del tal Vegué, i consegüentment es veïen obligats a fer una visita al Governador Civil per a formular la seva més enèrgica protesta, a la vegada que encara es veïen demandats judicialment per el propi Pere Vegué. Evidentment, la cuca-fera caciquista pretenia anul·lar amb els seus tentacles tot allò que s'oposava al seu pas.

I el què són les coses. Què hi volia dir que arran de la seva obstrucció s'enfonsés l'Escola i amb aquesta el fals prestigi fins ara adquirit, si d'ací endavant, Pere Vegué no podia dirigir-la privat com ho estava de poder-ho fer, atesa la seva insuficiència titular? Què hi volia dir, que fos la ciutat qui despengués 65.000 Ptes. anuals pel manteniment d'una Escola Superior, i estés privada de tenir-hi un control absolut, mentre l'arbitreés, impunament, Pere Vegué? Què hi volia dir, tot això? Doncs, senzillament, tot això equivalia dir, que calia mantenir a ultrança totes aquelles coses afectes al vell caciquisme; volia dir també, que sota el pretext del nom **Cultura**, Francesc Torras s'engiponés per afavorir els seus amics més cars, i així hem vist fins ara que mentres els **ciutadans granollerins pagavem, els amics íntims del cacic, anaven grassos**. I encara cal fer distincions al dir amics. D'aquesta mena són comptats i els que més criden, i no criden per patriotisme, ben cert. Mirem-los: si més no, de tothom abastament són coneguts: Uns, Amador i Josep Garrell. Els homes que són més republicans, però que per tal de no perdre la possibilitat de cobrar factures al Municipi-

pi i a La Unió Liberal, es feien duran la dictadura de la U. P.. Són els homes que enfront d'una candidatura popularíssima d'obriers i industrials l'endemà d'haver-se bandejat la política dictatorial torrista de La Unió Liberal, es prestaven amb el seu nom a fer un recompte de vots afectes a Francesc Torras. Són els homes que silenciaven la campanya contra l'emprèstit. Són encara els mateixos que demanaven a La Unió Liberal que els socis no posessin domassos quan passés una processó, i ells eren dels primers a posar-ne. Són també els que més festejaven el seu ingrés a l'Esquerra, i perquè no satisfant el seu apetit a gust propi, feliciten Marcel·lí Domingo, titllant de cacies als homes de l'Esquerra. I encara, són els homes que mantenen un periòdic exclusivament, gairebé podríem dir, per atropellar baixament, burdament, amb la grolleria de què únicament són capaces les taifes bordelleres, sense aturar-se a l'infàmia, a tots aquells que sapiguient prescindir de tal **bella** companyia fan la seva via i aportació d'entusiasme a la ciutat, amb veritable esperit de sacrifici i honestat.

L'altre; oh, l'altre! Amic dilectíssim i amantíssim de Francesc Torras Villà, es diu Alfred Canal, i és Dr.. Per ell han estat totes les preferències. És també igual com els altres, republicà com ningú ho és. Prototipus de l'enxufisme perfecte, és també dels que *anava gras mentre els granollerins pagavem*. Cal veure només la llista de càrrecs retribuïts que ostenta. Comptem-los: Inspector Municipal de Sanitat; Subdelegat de Medicina del Districte; Director del Laboratori de la Subbrigada Sanitària Provincial; Metge